

Christus in U, de Hoop der Heerlijkheid

Christus in ons

Klaas Rozendal

In de Bijbel komen wij herhaaldelijk de woorden 'zalig', 'zaligheid', 'zaligmaken' tegen. Voor oudere gelovigen, die van hun jeugd af met de Statenvertaling (daterend uit de 17de eeuw) vertrouwd zijn, is de betekenis van deze woorden wel duidelijk. Door de prediking van het woord hebben zij de Bijbelse terminologie leren kennen. Maar voor vele anderen, minder vertrouwd met de 'tale Kanaäns', komt het ons gewenst voor even stil te staan bij de werkelijke betekenis van

Het woord 'zaligheid'

Voor menigeen is dat slechts een begrip van iets zeer ongewoons of van een prettige gelukstoestand. De nieuwe vertaling heeft wel een verbetering gebracht door meestal de woorden 'heil' en 'Heiland' (duits: 'Heilbringer') te gebruiken. Maar de betekenis van de oorspronkelijke Griekse en Hebreeuwse woorden is véél meer omvattend. Volgens dr. Scofield houdt zij zowel de gedachte van '**redding**' of '**bevrijding**' in, als die van '**beveiliging**', '**bescherming**', '**genezing**' en '**welzijn**'. Alles wat tot de behoudenis leidt, of er uit volgt, ligt er in besloten: **rechtvaardiging, verlossing, verzoening, toerekening, kwijtschelding, heiliging** en **verheerlijking**. In deze brochure hopen wij te doen zien, hoe het Woord van God dat successievelijk uiteenzet, tot welk doel het leidt en welke verantwoordelijkheid het op de gelovige legt. Daarbij zal blijken, dat er een groot verschil bestaat tussen de menselijke opvatting daaromtrent en de Goddelijke openbaring. Dat kan ook niet anders, want uiteraard zal de mens alles, wat binnen zijn gezichtskring komt, allereerst beoordelen naar menselijke maatstaven. Dat is natuurlijk juist, zolang het menselijke aangelegenheden betreft. Maar bij de openbaring van Goddelijke dingen door het Woord kunnen zij niet worden aangelegd. Onze menselijke ideeën zijn daarbij van geen waarde. Om de Goddelijke openbaring te begrijpen dient men onbevooroordeeld naar Gods uitlegging te luisteren, onbevangen en openhartig. De grote moeilijkheid daarbij is, dat de geijkte menselijke gedachten over de verkrijging van zaligheid of heil en over de bewandeling van de weg des heils (het '*godvruchtig*' leven), in het menselijk oog '*vromer*' schijnen, dan de Goddelijke openbaring. Laten wij deze dingen nauwgezet en biddend onderzoeken. Mochten wij daarbij stuiten op dingen, die ons op het eerste gezicht te wonderlijk schijnen, dan zullen wij acht moeten geven op de

waarschuwing, die God door de profeet tot ons richt, als wij Hem zouden willen tegenspreken: *'Want Mijn gedachten zijn niet uw gedachten en uw wegen zijn niet Mijn wegen ....., want zoals de hemelen hoger zijn dan de aarde, zo zijn Mijn wegen hoger dan uw wegen en Mijn gedachten dan uw gedachten'* (Jes. 55 : 8-9).

Voor het menselijk denken *schijnt* het te gemakkelijk, dat deze zoveel omvattende gelukzaligheid verkregen kan worden door eenvoudig het getuigenis, dat God geeft over Zijn Zoon, te geloven. Als God 'mens' was, zou het inderdaad zo niet kunnen gaan. Want *zó* iets schenken, zonder enige nadere voorwaarde te stellen, is in strijd met de menselijke aard. Men is in het algemeen alleen bereid om barmhartig en genadig te zijn tegenover hen, die het 'verdienen'. Ter illustratie kan het volgende dienen: Een bedelaar gaat van deur tot deur en vraagt een aalmoes. Zijn gehele persoon drukt armoede en afhankelijkheid uit. Een medelijdende huismoeder drukt hem een geldstuk in de hand. Later hoort zij, dat de man een onverbeterlijke dronkaard is. Als hij een volgende keer weer bij haar aanklopt, krijgt hij te horen: 'Nee man, jou.... geef ik nooit meer, jij bent het niet waard, je verdrinkt alles'.... Niemand zal op de handelwijze van deze vrouw iets kunnen aanmerken; zij handelt — naar menselijke begrippen — volkomen terecht — *menselijk*rechtvaardig! Goddelijk geven is anders! God schenkt juist Zijn heil aan mensen, die het *niet* waard zijn! Hoewel *'niemand rechtvaardig is, ook niet één, niemand verstandig is, niemand God ernstig zoekt...., er niemand is, die doet wat goed is, zelfs niet één ....., terwijl allen zijn afgeweken, allen onnut werden, aller mond vol is van vloek en bitterheid, aller voeten snel zijn om bloed te vergieten en verwoesting en ellende in aller wegen is, er niemand is die de weg des vredes kent en God vreest en allen de heerlijkheid Gods derven...., heeft God zonder onderscheid te maken, thans een weg geopenbaard, waar allen om niet gerechtvaardigd kunnen worden, uit Zijn genade, door de verlossing in Christus Jezus'* (Rom. 3 : 10-24). Door deze Goddelijke openbaring, **zonder enig voorbehoud** te geloven, zet men de eerste schreden op de weg van het heil. Gemakkelijk is dit niet, want het betekent de volledige terzijdezetting van alle gevoel van eigenwaarde en het brengt met zich mee een afzien van elke eigen prestatie.... Want, God rechtvaardigt **'om niet'**: *'degene, die niet werkt, maar zijn geloof vestigt op Hem, die de goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot gerechtigheid....'* (Rom. 4 : 5). Deze *'toerekening'* van de rechtvaardigheid (van Christus), deze **'verlossing'** (in Christus), die ons bevrijdt van schuld, ons vrijstelt van oordeel en straf, vormt de basis voor het 'godvruchtig' (d.i. Gode vruchtdragend) leven van de gelovige.

Drievoudige zaligheid

Aangaande deze levenswandel zegt Fil. 3 : 20: *'Wij zijn burgers van een rijk in de hemelen*¹⁾ *waaruit wij ook de Here Jezus Christus als Verlosser verwachten....'* In deze weinige woorden vindt u de Goddelijke orde van de dingen geopenbaard. Eerst verlost worden en dán. leven als een verlost; éerst een kind van God worden en dan — in de verwachting van Zijn wederkomst — zich als zodanig openbaren. De Schrift stelt dit op verschillende wijze vast. Zo vinden wij van de gelovigen in Thessalonica het volgende geschreven in 1 Thess. 1 : 9-10:

1. *'hoe gij u van de afgoden tot God bekeerd hebt'*.
2. *'om de levende en waarachtige God te dienen'*.
3. *'en uit de hemelen Zijn Zoon te verwachten'*.

In 1 Thess. 1 : 3 vinden wij een zelfde volgorde: 'Onophoudelijk gedachtig aan:

1. *'het werk uws geloofs,*
2. *de inspanning uwer liefde en*
3. *de volharding uwer hoop op onze Here Jezus Christus'*.

---

1) Andere vertalingen zeggen: ons 'burgerschap', ons eigenlijke 'vaderland'; is in de hemelen. Hetgeen dus zeggen wil: wij leven weliswaar (nog) op aarde, maar wij gedragen ons daar (reeds) als burgers van het hemelse vaderland. In Col 3 : 2 vinden wij hetzelfde: 'Bedenkt de dingen, die boven zijn, niet die op de aarde zijn'.

En in Titus 2 : 11-13 komt nogmaals hetzelfde naar voren:

1. *'De heilbrengende genade Gods is verschenen....'*
2. *'Om ons (die haar aanvaard hebben) op te voeden, zodat wij, de goddeloosheid en wereldse begeerten verzakende, bezadigd, rechtvaardig en godvruchtig in deze wereld leven',*
3. *'Verwachtende de zalige hoop en de verschijning der heerlijkheid van onze grote God en Heiland, Christus Jezus'.*

Dit wil niet alleen zeggen, dat zô de Goddelijke volgorde is bij de opbouw van een godvruchtig leven, maar ôôk, dat elk van de drie onderdelen van deze genadegave het werk is van God voor de mens en dat die drie tezamen het openbaren.

Wij zouden kunnen zeggen: De genadegift Gods strekt zich uit over ons **verleden**, ons **heden** en onze **toekomst**.

1. In het verleden verlost zij ons van de **straf der zonde**;

2. In het heden bevrijdt zij ons van de **macht** en de **heerschappij** der zonde en
3. In de toekomst zal zij ons verlossen van de **nabijheid** en van de **gevolgen der zonde**.

Het Woord van God getuigt hiervan in de volgende teksten:

1. Het **verleden** in 2 Tim 1 : 9: '*Die ons behouden heeft*' (vgl. ook Luc. 7 : 50; 1 Cor. 1 : 18; Ef. 2 : 5 en 8).
2. Het **heden** in Rom. 6 : 14: '*De zonde zal over u geen heerschappij voeren, want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade*' en in Rom. 8 : 2: '**vrijgemaakt** van de wet der zonde'. Zodat Fil. 2 : 12-13 met betrekking tot het 'heden' kan zeggen: '*blijft.... uw behoudenis bewerken met vreze en beven, want God is het, die.... in uw werkt*'.
 3. De **toekomst** in Rom. 13 : 11 b: '*Want het heil is ons nu meer nabij, dan toen wij tot het geloof kwamen*' en in 1 Joh. 3 : 2b: '*Wij weten, dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is*'.

Dit alles is — zoals wij reeds eerder aantoonde — de vrucht van het werk van Christus aan het kruis en het valt ten deel aan een **'ieder' die gelooft in Hem als zijn Heiland en Verlosser**. Men houde steeds in het oog, dat zowel het eerder 'heil' als het tegenwoordige en het toekomstige, **enkel en alléén door God bewerkstelligd worden voor en ten bate van de mens**. Zij kunnen nooit een werk zijn van de mens voor God! Alleen Goddelijk ingrijpen kan een verloren zondaar doen **'wedergeboren'** worden, hem de **'Geest van het zoonschap'** schenken en hem stellen tot **'erfgenaam van God en medeerfgenaam van Christus'** (Rom. 8 : 15-17).

Nu is men in het algemeen wèl geneigd datgene wat de *'heilbrengende genade'* heeft gewrocht in het **verleden** en wat zij ons nog zàl schenken in de **toekomst**, te aanvaarden als een werk, dat **God** moet doen **voor** de mens. Allen, die zich bewust het eigendom van Christus weten, zullen gaarne toestemmen, dat hun **'behouden worden'** en ook hun plaatsing in de hemel, waar ze Christus gelijk zullen zijn, alléén een werk van God is voor hen. Maar wat het tweede deel van Gods werk betreft, het **behoudenleven in het heden**, menen velen, dat **zij** dat voor God moeten doen. De verzuchting: 'Ik zou zo gaarne iets voor de Heer doen' hoort men al te vaak. Een tweede bidt: 'Heer, wat zal ik u vergelden voor uw weldaden? Waarmee zal ik u tegemoet treden?' Anderen weer zeggen: 'Hoe zullen wij Gode voor zulk een verlossing dankbaar zijn?'.... Een onder de wet levend oudtestamentische gelovige mocht dergelijke gedachten koesteren, omdat de wet van hem eiste: '*Doe dat en gij zult leven*'. Doch nu na het kruis een allesomvattende gelukzaligheid geopenbaard wordt, als een volledig werk **van God voor** de mens, moet deze openbaring ook **in alle delen** zo aanvaard worden. Wij, mensen,

verstaan het Goddelijk 'geven' zo licht verkeerd. Misschien omdat onder mensen 'geven' een soort ruilhandel is geworden. Als bijv. bij verjaardagen wat gegeven wordt, dan brengt dat met zich mee dat men, als de gever zelf verjaart, hem wat 'terug moet geven'. Zulk 'geven' is naar de gedachte van God geen geven. Geven betekent voor Hem: iets schenken zonder er iets voor terug te willen krijgen. **Hij** is en wil altijd blijven: **de Gever** en het is Zijn wens, dat **wij** altijd de **ontvangers** blijven. De genade, die God schenkt, is het eeuwige leven in Christus Jezus, onze Heer (Rom. 6 : 23b). Dat eeuwige leven is niet alleen een leven in de toekomst, maar het is ook — en dat wel in de eerste plaats — **een leven met God in het heden**. Dit Goddelijk Leven streeft — krachtens zijn aard (God is immers liefde) — naar ontplooiing en openbaring. Oôk in ons, in het heden. Het brengt '*goede werken*' voort; het draagt '*vrucht*'. Paulus stelt echter nadrukkelijk vast, dat '**God** het is, die in ons werkt, beide, zowel het willen als het werken, naar **Zijn** welbehagen' (Fil. 2 : 13)1). **Onze** verantwoordelijkheid in deze is geen andere dan te **geloven**, dat Hij bij machte is het 'willen' en het 'werken' in ons te richten en te besturen; en om te luisteren naar Zijn stem.2)

---

1) Zodat wij nooit kunnen roemen in onze goede voornemens of werken.

2) In die zin moet ook het 'weest daders des Woords' van Jac. 1 : 22-25 worden verstaan. Opmerkelijk is dat Jacobus in dit verband de 'vrijheid' ter sprake brengt die de gelovige geniet (vgl. 2 Cor. 3 : 17 en Gal. 5 : 1). Want 'vrijheid' brengt altijd 'verantwoordelijkheid' mee!

Goede werken

Met het oog op deze verantwoordelijkheid, zouden wij elke gelovige op het hart willen binden zijn 'werken' te toetsen aan het Woord en in het gebed, om zeker te zijn, dat het werkelijk de '*goede werken zijn, die God te voren bereid heeft, opdat gij daarin zoudt wandelen*' (Ef. 2 : 10)! Men bedenke, dat God wenst, dat ons persoonlijk leven en de openbaring daarvan zich voortbeweegt langs door **Godzelf** gebaande wegen! God heeft ons gered en herboren, opdat **Hij** ons leven zou leven, opdat wij het **Goddelijk Leven** zouden leren kennen en smaken in gemeenschap met God en Christus. Het leven van vele christenen is dikwijls niet anders dan het streven naar minderzondigen en méérvoordeHeer doen. Waarom onderzoekt men niet in het Woord, hoe God over deze dingen denkt? Hij is heus niet in gebreke gebleven, om ons dit duidelijk te maken! God wenst, dat onze levensopenbaring een werk **van Hem in en voor** ons is. Zeggen de zo juist genoemde teksten niet duidelijk, dat verlostworden en verlostleven beide een werk van God zijn '*door Christus Jezus, onze here*'? Voordat wij hier verder op ingaan willen wij eerst nagaan, hoe het voor God mogelijk werd in Jezus Christus een drievoudige gelukzaligheid aan

de mensheid te schenken. Het was niet voldoende de zondaar te ontlasten van zijn zonden. Daardoor is hij wel 'recht' voor God komen te staan, maar van een vertrouwelijke omgang met God en Christus, een met Hem 'verkeren', kan nog geen sprake zijn. De natuurlijke aard van de mens staat hem daartoe in de weg. Hij kan het Koninkrijk Gods niet zien en hij kan het niet binnengaan, zegt de Here Jezus tegen Nicodemus. Maar Hij voegt er onmiddellijk aan toe: '**tenzij** hij (**weder**)**geboren** wordt uit water **en Geest**' (zie ook Joh. 3 : 35) of — zoals de apostel het uitdrukt aler hij 'een **nieuwe schepping** is geworden'.... Wel mogen wij met Nicodemus vragen: 'Hoe kunnen deze dingen geschieden? *Hoe kan een mens geboren worden, als hij reeds oud is? Kan hij dan voor de tweede maal in de moederschoot ingaan en geboren worden?*'

*Als natuurlijke mensen zijn wij allen geboren uit onze vader en moeder en zijn wij hun kinderen. Een christen is behalve dat, ook een kind van God; hij is van God geboren, doordat hij Christus 'aanvaardde', d.w.z. in Christus geloofde'. En: 'allen, die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven (gerechtigd) om kinderen Gods te worden, hun, die in Zijn naam geloven' (Joh. 1 : 12). Door het geloof in Christus wordt een zondaar een nieuw van God geboren schepsel, dat 'niet uit bloed, noch uit de wil des vlezes, noch uit de wil eens mans, doch uit God geboren is' (Joh. 1 : 13). Een Christen is derhalve een nieuw schepsel en is tweemaal geboren: de eerste maal door de wil van een man, de tweede maal uit God. Hij heeft diens gevolg twee naturen, een menselijke en een Goddelijk natuur. Ons natuurlijk leven is God niet welgevallig. Dat leven kan voor mensen, naar hun opvatting 'goed en vroom' schijnen, het kan volgens menselijke maatstaf 'oprecht en waar' heten, maar voor God deugt de openbaring van de natuurlijke mens **nooit**. God heeft in het lijden en sterven van Christus Jezus Zijn oordeel over de natuurlijke mens uitgesproken, zoals blijkt uit Romeinen 3 : 10-20. Het peil, waarop God de mens wenst te zien, is het peil van Christus. Alles wat daar beneden blijft, is in Gods oog veroordeeld. De natuurlijke mens blijft in zijn meestvoortreffelijke openbaring even ver beneden dat Goddelijk peil als de aarde verwijderd is van de hemel. Let wel, wij spreken hier over de verhouding van de natuurlijke mens tot God. Uit menselijk oogpunt kunnen wij zeer zeker reden hebben om elkander hogelijk te waarderen en te achten; maar God heeft zelf te beslissen, welke maat Hij ons wil aanleggen. Daartoe heeft Hij Zijn Zoon Christus in de wereld gesteld en alléén hij wiens levensopenbaring aan deze gestelde norm beantwoordt, zal in vertrouwelijke omgang met God en Christus een godvruchtig leven kunnen leiden. Om dat mogelijk te maken, doet God de gelovige '*deel hebben aan de Goddelijke natuur*' zoals Petrus het uitdrukt (2 Petr. 1 : 4). Hij heeft hem het nieuwe leven gegeven, opdat hij daarmee **door Hem** zou leven. Dit nieuwe leven is niet nieuw in de zin van nieuw begonnen; want het is dat leven '*hetgeen was van de beginne*' (1 Joh. 1 : 12). Het is slechts nieuw voor hem, die door het geloof in Christus, dat leven bij zijn wedergeboorte ontvangen heeft door de Geest*

van God (Joh. 3 : 315). Daardoor is die gelovige een '**nieuwe schepping**' geworden (2 Cor. 5 : 17). Het nieuwe leven is Goddelijk, omdat het Gods leven is, geopenbaard in Christus Jezus, die 'God' is (Joh. 1 : 4; 5 : 26; 1 Joh. 1 : 12). Het is eeuwig leven, omdat het dat leven is dat 'in de beginne' in Christus was en dat tot in eeuwigheid in Hem zal zijn. Het is ook **in** de gelovige **Christus**' leven; want het aan de gelovige meegedeelde leven, is één met het leven dat in **Hem** is. **In ons en in Hem is éénenhetzelfde leven, zoals er één leven is in wijnstok en ranken, in hoofd en leden** (Joh. 15 : 15 en 1Cor. 12 : 12-14). Wij zijn echter onmachtig, dat Christusleven in ons zelf openbaar te maken, omdat de toestand waarin wij verkeren zulks belet. Deze toestand karaktiseert de apostel in Rom. 7 : 18b: '*Het wenssen is wel bij mij aanwezig, maar het goede uitwerken kan ik niet*'. De werkingen van het vlees, de wenssen en begeerten van het natuurlijk leven, beletten de openbaring van het Christusleven. Om deze laatste belemmeringen te overwinnen, heeft God ons Zijn Geest gegeven, die in ons woont, waardoor wij een tempel van God geworden zijn: '*Of weet gij niet, dat uw lichaam een tempel is van de Heilige Geest, die in u woont, die gij van God ontvangen hebt en dat gij niet van uzelf zijt? Want gij zijt gekocht en betaald. Verheerlijkt dan God met uw lichaam*' (1 Cor. 6 : 19-20). Het doel van die inwoning van de Geest omschrijft Paulus in Rom. 8 : 11: '*En indien de Geest van Hem, die Jezus uit de doden heeft opgewekt, in u woont, dan zal Hij, die Christus Jezus uit de doden opgewekt heeft, ook uw sterfelijke lichamen levend maken door Zijn Geest, die in u woont*'. Dáárom dus, omdat zelfs de Goddelijke natuur niet in staat is het Christusleven te openbaren, daar de oude natuur deze openbaarmaking belet, heeft God in ons **Zijn Geest** gegeven, opdat wij **geleid door die Geest** het Christusleven zouden leven. '*Indien gij door de Geest de werkingen van het lichaam doodt, zult gij leven*' (Rom. 8 : 13b). Paulus omschrijft in Gelaten 5 nader, hoe de openbaring van dat Christusleven in de gelovige is, wanneer hij 'wandelt door de Geest' (vs. 16) en aan het begeren van het vlees niet voldoet. Liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing zullen overvloedig in hem gezien worden! (vs. 22). Dat het nieuwe leven het leven van Christus is, blijkt duidelijk uit de volgende Schriftplaatsen:

1. '*Wie de Zoon heeft, heeft het leven; Wie de Zoon van God niet heeft, heeft het leven niet*' (1 Joh. 5 : 12).
2. '*Met Christus ben ik gekruisigd en toch leef ik (dat is), niet meer mijn ik, maar **Christus leeft in mij**. En voor zover ik nu (nog) in het vlees leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zich voor mij heeft overgegeven*' (Gal. 2 : 20).
3. '*Wanneer Christus verschijnt, **die ons leven is**, zult ook gij met Hem verschijnen in heerlijkheid*' (Col. 3 : 4).

Christus in u

God heeft onze toekomstige verschijning in heerlijkheid dus verbonden aan de tegenwoordige inwoning van Christus, zodat onze hoop op heerlijkheid rechtstreeks verband houdt met onze levensopenbaring door Christus. Dit is een nieuwtestamentische waarheid, die pas geopenbaard is na het kruis en die ook pas beleefd kan worden na het kruis. De openbaring van deze waarheid is in het bijzonder aan de apostel Paulus toevertrouwd; zij was tevoren verborgen en onbekend, omdat zij blijkbaar alleen bestemd was voor de gemeente van Christus. Paulus zegt namelijk, dat hij haar dienaar is geworden krachtens de bediening, die hem door God is toevertrouwd, om onder haar het Woord van God tot zijn volle recht te doen komen, *'het geheimenis, dat eeuwen en geslachten lang verborgen is geweest, maar thans geopenbaard*

*aan zijn heiligen! Hun heeft God willen bekend maken, hoe rijk de heerlijkheid van dit geheimenis is onder de heidenen: **Christus in u, de hoop der heerlijkheid**. Hem verkondigen wij, wanneer wij ieder mens terechtwijzen en ieder mens onderrichten in alle wijsheid, om ieder mens in Christus volmaakt te doen zijn'* (Col. 1 : 25-28). De kern van deze Goddelijke bekendmaking ligt in vs. 27 nl. **'hoe rijk de heerlijkheid van dit geheimenis is onder de heidenen'**.

Christus in u, de hoop der heerlijkheid

Om hen die te doen verwerven 'spant hij (Paulus) zich in, onder zware strijd' (vs. 29). Let wel: hier wordt niet gesproken van de hoop der zaligheid, maar van de **hoop der heerlijkheid**. Tussen die twee bestaat een groot onderscheid. Hetgeen reeds hieruit blijkt, dat Paulus spreekt van zware strijd en inspanning om de heerlijkheid te verwerven, terwijl hij eerder geleerd heeft, dat de zaligheid ons in Christus Jezus verzekerd is, **zonder** werken. In 2 Tim. 2 : 10 zegt hij iets dergelijks: *'Om deze reden wil ik alles verdragen, om de uitverkorenen, opdat ook zij het heil in Christus Jezus verkrijgen **met eeuwige heerlijkheid**'*. Ook hier kan er geen sprake van zijn, dat de apostel leed zou moeten 'verdragen' om de uitverkorenen, opdat ook zij het 'heil' of de 'zaligheid' zouden verkrijgen. Het heil **kan** hun niet ontgaan! Maar als 'dienaar van de gemeente' maakt Paulus nadrukkelijk bekend, dat voor de gelovige een bijzondere **heerlijkheid** kan voortvloeien uit het feit, dat Christus **in hem** is. Hij is — uit liefde voor de gemeente — gewillig alles te verdragen, opdat de gelovigen de zaligheid verkrijgen **'met eeuwige heerlijkheid'**. Er bestaat dus een zaligheid met eeuwige heerlijkheid en één zonder die heerlijkheid¹⁾.

---

1) Dit woord 'heerlijkheid' vinden wij elders vertaald door 'eer' of 'lof' bijv. in Joh. 12 : 43: 'Want zij waren gesteld op de eer der mensen meer dan op de eer (of 'lof') van God'. Dit woord 'eer' is in de grondtekst hetzelfde

woord als het woord 'heerlijkheid' in Col. 1 : 27 en 2 Tim. 2 : 10. Er is dus een zaligheid met lof en een zaligheid zonder lof. Zoals men een academische graad (dr. of mr.) kan behalen zonder meer of 'cum laude' (met lof), ja zelfs 'summa cum laude' (met de hoogste lof).

Dit zal sommigen misschien ongeloofwaardig voorkomen. Toch rept ook de apostel Petrus van '*een oordeel, dat begint bij het huis Gods*'¹), (dus bij de gelovigen).

---

1) 1 Petr. 4 : 17.

Waarover kan dat oordeel anders gaan dan over hun werken? En waarop doelt Paulus in Col. 3 : 24-25, als hij aan de gelovigen schrijft: '*Gij weet toch, dat gij van de Here tot vergelding de erfenis zult ontvangen.... Want wie onrecht doet, zal zijn onrecht terugontvangen en er is geen aanzien des persoons*'. Blijkt hier niet duidelijk, dat de gelovigen '**loon naar werken**' zullen ontvangen? God geve, dat de gelovigen wakker mogen worden voor hun levensmogelijkheden en zich beginnen af te vragen: 'Ben **ik** op eigen houtje aan het werk voor God, of werkt **God** voor mij? Openbaar **ik** het beste van mijn oude natuur of leeft **God** door Zijn Geest mijn leven zodanig, dat het leven van Christus in mij geopenbaard wordt? Paulus kon zeggen: '*Mijn leven is Christus*'.... (Fil. 1 : 21). Hij wil daarmee zeggen: dat zijn leven niet de openbaring van een levensregel is, maar van een Persoon, nl. van Christus. Als God door Zijn Geest ons leven leeft, dan wordt de Christusinons openbaar en het oude natuurlijke leven, dat Gode vijandig en zondig is, wordt terzijde gezet. Omtrent deze oude menselijke natuur zegt de apostel in Romeinen 7 : 18: '*Ik weet, dat in mij, dat wil zeggen in mijn vlees (oude natuur), geen goed woont. Immers, het wensende is wel bij mij aanwezig, maar het goede uitwerken kan ik niet*'.... Is het niet droevig, dat met deze door God geopenbaarde waarheid voor zich er nog zovelen zijn, die wèl trachten iets goeds in zichzelf te vinden en wèl iets goeds pogen te openbaren? Als het Goddelijk oordeel over ons vlees (de oude natuur) zô vernietigend is, hoe kan men dan — tegen deze Goddelijke uitspraak in — toch trachten hieruit iets goeds te maken? Als een man als Paulus van zichzelf zegt, dat als hij het goede wenst te doen, het kwade bij hem aanwezig is (vs. 21), zou die regel dan **niet** gelden voor ons? Moeten wij, als wij werkelijk geloven wat God zegt, niet terstond ophouden met in eigen kracht het goede na te streven? Het Woord van God leert ons **niet**, dat wij tegen de zonde moeten strijden. Integendeel het leert ons, dat, als wij die strijd ondernemen, wij zeker de nederlaag zullen lijden. Men vraagt misschien: hoe moet het dan? Wij kunnen toch niet blijven doorgaan met zondigen? Gode zij dank, nee. Zodra wij geloven wat God zegt, zal de zonde zijn heerschappij over ons verloren hebben. God **verzekert** de gelovigen: '*De zonde zal over u geen heerschappij voeren!*' En wel, **omdat de gelovige ná het kruis niet meer onder de wet leeft, maar onder de genade** (Rom. 6 : 14). De apostel Johannes zinspeelt hierop in Joh. 1 :

17b, zeggende: *'De wet is door Mozes gegeven, de genade en de waarheid zijn door Jezus Christus gekomen'*. Hier worden twee verschillende werkwijzen van God met betrekking tot de redding van het mensdom onderscheiden. De eerste was gebaseerd op het zich stellen onder de wet; de tweede op het aanvaarden van de genade in Christus. De verantwoordelijkheid, die daarbij op de mens rust, is duidelijk verschillend (hoewel beide natuurlijk 'geloof' tot grondslag hebben). De **'wetmethode'** werd **vóór** het kruis toegepast en de **'genadeenwaarheidmethode ná** het kruis. Dit wil niet zeggen, dat God van inzicht verandert (bij Hem is geen verandering); maar wel, dat de verantwoordelijkheid van de mens jegens God een andere is geworden, doordat hij van het duister uit in het licht is gezet. Vóór het kruis heerste de zonde als koning met als loon: **de dood**. De wet was een *'bediening des doods'* (2 Cor. 3 : 7) en een *'bediening, die veroordeling brengt'* (vs. 9). Na het kruis heerst noch de zonde, noch de wet, maar **alleen genade**. *'Opdat, gelijk de zonde als koning heerste in de dood, zo ook de genade zou heersen door rechtvaardigheid ten eeuwigen leven door Jezus Christus, onze Here'* (Rom. 5 : 21). De wet werd door Mozes gegeven aan het volk Israël **nadat** het verlost was uit Egypte. Zelfs toen Israël nog in Egypte was, kende het de wet Gods niet en leefde dus ook niet onder de wet. De wet was de levensregel voor het verlost volk geworden en had als doel dat volk tot Christus te leiden. Zij was feitelijk een wederzijds verbond gesloten door God met een bijzonder volk, waarin beloften gegeven en eisen gesteld werden, die men zou kunnen samenvatten in deze woorden: **'Als gij deze dingen doet, zal Ik u zegenen'**. Mozes heeft dat op verschillende wijze het volk duidelijk gemaakt.

Niet onder de wet, maar onder de genade

Het *'komen van de genade'* was reeds meer dan vierhonderd jaar te voren aan Abraham beloofd; maar voordat die genade openbaar zou worden, werd om bepaalde redenen het volk Israël onder de wet gebracht en gelaten tot aan het tijdstip, waarop de genade openbaar zou worden. *'De genade en de waarheid zijn door Jezus Christus gekomen'* (Joh. 1 : 17). De wet was slechts tijdelijk tussengeschoven en kon de genade, die aan Abraham beloofd was, niet terzijde zetten. De wet is alleen gegeven aan Israël en — zoals wij reeds zeiden — eerst nadat het door bloed en kracht verlost was. Zij is niet gegeven aan enig ander volk. Evenmin als een wet, uitgevaardigd door de Nederlandse regering, rechtskracht bezit voor hen, die niet tot ons volk behoren, evenmin kon iemand zich onder de door God aan Zijn volk Israël gegeven wet scharen, indien hij niet behoorde tot dat volk. De heidenen *'stonden van verre'*. God had wel wonderbare zegeningen ôók voor de heidenen; maar die zegeningen waren vastgelegd in het genadeverbond met Abraham. Over dit verbond spreekt de apostel Paulus in Gal. 3 : 15: *'Broeders, ik spreek op menselijke wijze: zelfs het testament van een mens, dat rechtskracht*

verkregen heeft niemand kan het **ongeldig** maken of er iets aan toevoegen. Nu werden de beloften aan Abraham door God gedaan'. Er kan dus geen sprake van zijn, dat zo'n verbond ooit te niet gedaan kan worden, of dat daar iets aan toegevoegd kan worden! Eerst zegt de apostel apostel wie de oprichters zijn van dat verbond, namelijk: **'Abraham en zijn zaad'**. Het is van het grootste belang, dat wij weten, wie God bedoelt met 'zijn zaad'. Wij zullen zien, wat God daarover zegt en zullen ons niet laten beïnvloeden door wat vele mensen hieromtrent menen. De volledige tekst luidt: *'Nu werden aan Abraham de beloften gedaan en aan zijn zaad. Hij zegt niet: en aan zijn zaden, in het meervoud, maar in het enkelvoud: en aan uw zaad, dat wil zeggen: aan Christus'* (Gal. 3 : 16). Commentaar is hier overbodig. De Geest van God stelt hier nadrukkelijk vast, dat het genadeverbond **niet** opgericht is met **'meerderen'**, maar met **Abraham en één, nl. Christus**. Dat is o.i. niet voor bestrijding vatbaar. Het bijzondere van dit verbond is, dat het **onvoorwaardelijk** is (zodat dus van de wederpartij geen tegenprestatie wordt verlangd); God verbindt zich zonder enig voorbehoud en zonder enige beperking, om in Christus Jezus, het Zaad, alle geslachten des aardbodems te zegenen (Gen. 12 : 3). Dit in tegenstelling met het verbond der wet, dat God met Israël oprichtte en dat wel voorwaardelijk was en van Israël contraprestaties eiste. De onvoorwaardelijkheid van het genadeverbond blijkt symbolisch in Genesis 15, waar bij de bevestiging er van *'op Abram een diepe slaap viel'* (vs. 12), terwijl de Here God 1) *alleen tussen die stukken doorging'* (vs. 17).

1) 'Als een rokende oven (symbool van Israëls benauwdheid; zoals in Jer. 11 : 4 en Ezech. 22 : 1822) met een vurige fakkel (symbool van Israëls verlossing; als in Jes. 62 : 1).

Ondubbeltzinnig werd daarmee vastgesteld, dat de vervulling van de beloften vervat in het verbond, in genen dele afhankelijk zou zijn van Abraham, noch van één van zijn nakomelingen. Wat ook de mens zou doen, hoe zondig en verkeerd hij ook mocht leven, God zou in Jezus Christus een weg openbaren, waardoor verlossing en zegen gebracht zou worden aan het mensdom. Dat verbond was onaantastbaar. God kon natuurlijk nadere bepalingen maken met betrekking tot het volk, dat 'het Zaad' in zich zou dragen en op de bestemde tijd te voorschijn zou brengen, maar dat had met het verbond als zodanig niet te maken. Ook toen aan Israël de wet gegeven werd, kon deze — zegt Paulus — het genadeverbond nooit terzijde zetten of 'ongeldig maken of er iets aan toevoegen'; *'de wet, die vierhonderd dertig jaren later is gekomen, maakte het testament (verbond), waaraan door God te voren rechtskracht verleend was, niet ongeldig, zodat zij de belofte haar kracht zou doen verliezen'* (Gal. 3 : 17).

God kende de mens en Hij wist, dat diens verlossing alleen kon geschieden door een ingrijpen van Zijn kant. God rekende daarbij niet op

enige medewerking van menselijk zijde. Integendeel, Hij wist dat alléén 'genade' — d.i. onverdiende gunst — de redding kon brengen. Vandaar dat de gelovige Israëliet steeds om die genade vroeg, hopende dat het genadeverbond, aan Abraham beloofd, openbaar zou worden.

'*Waar toe diende dan de wet?*' Galaten 3 : 19 geeft hierover opheldering: '*Om de overtredingen te doen blijken is zij er bijgevoegd, totdat **het Zaad zou komen, waarop de belofte sloeg***'. En uit vs. 16 weten wij, dat dit Zaad is: 'Christus'. Het volk van Israël was gesteld onder de verantwoordelijkheid van de wet, waarvan de korte inhoud was: '**Doe dat en gij zult leven**', opdat het zich zou uitstrekken naar het Zaad 'Christus', d.w.z. opdat Israël de onmogelijkheid om die wet te houden, zou inzien en gelovende in Christus, zich door Hem zou laten verlossen. De wet met haar offerdienst was aan Israël gegeven, opdat het volk in verbinding met God zou blijven. Paulus legt dat uit in Galaten 3 : 23-25: '*Doch voordat dit geloof kwam, werden wij (dat zijn de **joden**: Paulus was ook een jood) onder de wet in verzekerde bewaring gehouden met het oog op het geloof, dat geopenbaard zou worden. De wet is dus een (**joods**) tuchtmeester voor ons (**joden**) geweest tot Christus, opdat wij uit geloof gerechtvaardigd zouden worden. Nu echter het geloof gekomen is, zijn wij (**joden**) niet meer onder de tuchtmeester.*' Met de verschijning van het Zaad, met Christus, kon de belofte aan Abraham, het genadeverbond, in werking treden. Door Christus werd de Goddelijke genade openbaar en door Hem is het God mogelijk geworden de 'gemeente' uit de volkeren te roepen tot een apart volk voor Zijn Naam, om met dat instrument straks de beloofde wonderbare zegeningen aan Israël te doen toekomen en er tevens de verdere wereld in te doen delen (Hand. 15 : 14-18). Wij leven thans onder de **genadedoorrechtvaardigheid, d.w.z. de liefde Gods, die gebonden was door de zonde en schuld van de mensheid, is door de genade op volmaaktrechtvaardige wijze vrijgemaakt door Jezus Christus**. Daarom lezen wij: '*Alzo lief heeft God de wereld gehad*' (Joh. 3 : 16) en '*De genade Gods is verschenen, heilbrengend voor **alle** mensen*' (Titus 1 : 11). Gods liefde kon zich niet uiten, omdat de Heilige en Rechtvaardige geen gemeenschap kan hebben met zondige mensen. De zonde, die Hem van hen scheidde, moest eerst op volkomen rechtmatige wijze uit de weg worden geruimd. Daartoe is Jezus Christus in de wereld gekomen en heeft gezegd: '*Gij hebt Mij een lichaam bereid*' en '*Zie, hier ben Ik om Uw wil te doen*' (Hebr. 10 : 5b en 9) Hij kwam om het verlorene te zoeken en te redden (Luc. 19 : 10). Hij voldeed aan de hoogste eis van Gods heiligheid en rechtvaardigheid en zodoende was het God weer mogelijk Zijn oneindige wonderbare liefde te betonen aan de mensheid, door eeuwig heil te schenken aan allen die geloven in Christus Jezus als voor hen gestorven. Door Diens werk is het mogelijk geworden, dat de Goddelijke genade de gelovige geheel en voor goed kan onttrekken aan de macht van de zonde. Als de apostel in Romeinen 7 tot de wanhopige uitroep komt: '*Ik, ellendig mens! Wie zal mij verlossen uit het lichaam van deze dood? Wie zal mij verlossen*

van deze oude natuur, van dat vlees, waar geen goed in woont, van die regel (wet), die ik in mij vind?'.... dan klinkt zijn jubelend antwoord: *Gode zij dank: door Jezus Christus, onze Here!*' (vs. 25).

Bevrijd van de macht der zonde

Mogen alle gelovigen deze blijde verlossende uitroep van de apostel tot de hunne maken en zich steeds deze drie woorden voor ogen stellen: '**door Jezus Christus!** **Niet** door tegen de zonde te strijden, **niet** door elke dag zichzelf te kruisigen, niet door zuchtend en biddend er naar te trachten en te streven, om vandaag minder te zondigen dan gisteren.... Nee, Gode zij dank voor de grootheid van Zijn genade — alleen **door Jezus Christus** kan en zal bevrijding en de verlossing bereikt worden. 'Wat zullen wij dan van deze dingen zeggen? Als God Vôr ons is, wie zal tegen ons zijn? Hoe zal Hij, die zelfs Zijn eigen Zoon niet gespaard, maar voor ons allen *overgegeven heeft*, ons **met Hem** ook niet **alle dingen schenken?**' (Rom. 8 : 31-32).

Werkelijk, God heeft ons in Christus Jezus alles geschonken wat wij nodig hebben. Wij zijn niet alleen door Hem bevrijd van de **straf** der zonde en door Zijn sterven met God verzoend; maar door Zijn leven in ons is het mogelijk geworden, dat wij ook verlost zijn van de **macht** der zonde die ons beheerste. '*Want als wij, toen wij vijanden waren, met God verzoend zijn door de dood Zijns Zoons, zullen wij veel meer, nu wij verzoend zijn, (verder) behouden worden* 1) doordat Hij leeft' (Rom. 5 : 10). '*God heeft Hem immers in de wereld gezonden opdat wij zouden leven door Hem*' (1 Joh. 4 : 9).

---

1) D.w.z. als behouden en leven.

Zoals wij te voren hebben aangetoond is een gelovige een nieuw schepsel; hij heeft twee naturen: zijn oude menselijke natuur 'waarin geen goed woont' èn één, die hem van God gegeven is — een nieuw leven, een eeuwig leven. Bedeeld met die twee naturen, leeft de gelovige, zoals wij eveneens hebben aangetoond, niet onder de wet maar onder de genade.... Betekent dat, dat wij ongestraft kunnen blijven 'zondigen'?.... Het is, alsof de Geest van God deze vraag voorzien heeft, alsof Hij heeft zien aankomen, dat de mens zou twifelen aan de kracht van Zijn genade. Want op de prediking van deze alles overwinnende en alles overheersende genade in Romeinen 5 volgt onmiddellijk in het begin van Romeinen 6: '*Wat zullen wij dan zeggen? Mogen wij bij de zonde blijven, opdat de genade toeneme?.... Volstrekt niet! Immers, hoe zullen wij die der zonde gestorven zijn, daarin nog leven?*' (vs. 12). Als wij Paulus volgen bij de uiteenzetting, waarmee hij deze vraag beantwoordt, dan wordt het stil in onze ziel, aanbidding vervult ons hart.... De Geest van God leidt ons terug naar Christus' kruis.

Misschien hebben wij tot dusver Hem slechts zien lijden en sterven voor onze zonden; maar nu toont ons het Woord van God **onzelf** aan het kruis; nu leren wij begrijpen, hoe Gods wonderbare genade dat kruis ziet en hoe de gelovigen het eveneens behoren te zien.

Met Christus gekruisigd

Wij, die — naar Zijn Woord — 'der zonde gestorven zijn'. **Naar Zijn Woord**, want wij hebben geen kruisiging **ervaren**. Toen onze Heer en Heiland op Golgotha uitriep: '*Mijn god, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?*' de ontzetting van de eeuwige eenzaamheid Hem omving en Zijn leven (ziel) zich uitgoot in de dood (Jes. 53 : 12), toen Hij daar aan het kruis onze zonden torste (1 Petr. 2 : 24) en Zich met ons vereenzelvigd had, zag God daar in Hem niet Zijn 'eniggeborene, degeen in wie Hij welbehagen had', **maar Hij zag ons**. De verwonding, de verbrijzeling, de straf, de striemen van Goddelijk oordeel kwamen, naar Gods gedachten daar neer op **ons**. Toen Jezus Zijn leven gegeven had, waren wij met Hem .... '*der zonde gestorven*'. De Here God deed al **onze** ongerechtigheden op Hem neerkomen. Welk een rust, welk een vrede voor het hart, te mogen geloven, dat al onze zonden weggevloeid zijn in de eeuwige vergetelheid. Ja zelfs, dat God **ons** heeft zien sterven aan het kruis in de dood van Hem, die Zich met ons vereenzelvigd had. **Voor God is onze levensgeschiedenis, voor zover zij de natuurlijke mens betreft, dáár tot haar eind gekomen**. Zodra een gelovige Christus aanvaardt als voor hem gestorven, mag hij verzekerd zijn, dat voor God zijn 'oude mens' (zijn oude natuur) gestorven is.¹⁾ Terecht stelt de apostel daarom de vraag: '*Hoe zullen wij, die der zonde (oude natuur) gestorven zijn, daarin nog leven?*' (Rom. 6 : 2). En hij vervolgt: '*Of weet gij niet, dat wij allen, die in Christus Jezus gedoopt zijn, in Zijn dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood*' (vs. 34).²⁾ De betekenis van dat '*in Christus Jezus gedoopt*' wordt nader verklaard in vs. 5 en 6: '*Want, indien wij samengegroeid zijn met hetgeen gelijk is aan Zijn dood*³⁾. *zullen wij het ook zijn (met hetgeen gelijk is) aan Zijn opstanding; dit weten wij immers, dat onze oude mens meegekruisigd is, opdat aan het lichaam der zonde zijn kracht zou ontnomen worden*'.

Deze daad Gods verricht door de Geest van God, heeft tengevolge, dat een ieder die in Christus gelooft, met Hem vereenzelvigd is, zowel wat betreft het '**sterven**', als het '**begraven**' zijn. Zô ziet God elke gelovige. Als de betekenis daarvan tot ons doordringt en wij het willen aanvaarden, dan zullen **wij** niet meer trachten de oude mens te kruisigen. Want daarmee zouden wij ontkennen, dat God ons met Christus gekruisigd **heeft!** Wij pogen niet meer onze oude natuur te doden, want wij **geloven**, dat die met Christus gestorven **is**. Wij geven de strijd tegen de zonden') op, want het Woord van God heeft ons geleerd, dat wij (d.w.z. onze oude natuur) gestorven en begraven zijn met Christus.

---

1) Let wel: wij ervaren dit niet, maar het is de Goddelijke openbaring van een Goddelijk feit, dat God aan het kruis heeft doen gebeuren. Een ieder, die het gelovig aanvaardt, zal daarmee rust en vrede in de ziel verkrijgen.

2) Hoe vast men ook geloven mag in de doop van de gelovigen als waarachtig bijbels, die doop kan toch nooit meer zijn dan een zinvol beeld van het hier geopenbaarde Goddelijke feit. Want Rom. 6 leert wat God gedaan heeft, dus een werkelijkheid. De door God verichte daad tot een onwerkelijk symbool, komt hierop neer, dat men de christen de kracht van zijn leven in God ontroofd. Door water wordt men niet 'in Christus Jezus gedoopt'; eerst als men 'in Christus Jezus' gedoopt is, kan men in water gedoopt worden!

3) 'Met Hem één plant geworden in de gelijkmaking Zijns doods', zegt de Statenvertaling.

4) 'Zonden' zijn de vruchten van de zondenatuur, zoals appels de vruchten zijn van de appelboom. De 'zonde' is wat onze oude natuur is — de zonden zijn de daden, die zij doet.

Het komt 'voor ons vast te staan, dat wij wel dood zijn voor de zonde (d.i. de oude natuur), maar levend voor God in Christus Jezus' (Rom. 6 : 11). **Voor waar te houden, wat God voor waar houdt, dát is de sleutel van een gode welgevallig leven.** Staat er niet geschreven: '*De rechtvaardige zal uit het geloof leven*' (Rom. 1 : 17)? Daarom zegt Paulus, als hij aan het einde van zijn leven staat: '*Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb mijn loop ten einde gebracht, ik heb het geloof behouden*' (2 Tim. 4 : 7). Hij zegt niet 'Ik heb de zonde overwonnen', maar '*ik heb het geloof behouden*'. Het geloof, dat hij met Christus gestorven, begraven en opgewekt is!

Slechts 'geloven' wat God zegt, schijnt velen al te gemakkelijk. In werkelijkheid is het evenwel allesbehalve gemakkelijk! De door de val van de mens bedorven zintuigen zijn en blijven kanalen, waardoor allerlei prikkels het oude 'ik' bereiken, het verleiden tot hebzucht, afgodische ikzucht en wellusten, die door gedachten, wil of daad de gereinigde ziel opnieuw bezoedelen. Daarom is het niet zo eenvoudig om het 'oude ik' te overtuigen, dat het geen recht meer heeft om aan enige verleiding toe te geven en geen zondige verlangens meer mag koesteren, omdat het gestorven en begraven is en niet meer leeft! **Want, dit te aanvaarden betekent niet alleen de ondertekening van het eigen doodvonnis, maar ook de uitvoering ervan.** Het is veel gemakkelijker om tegen de zonden te **strijden**, want daarin ligt menselijk 'streven', daarin ligt 'pogen en willen', verdienste in het menselijk oog. Wie dit 'streven' bovendien begeleidt met bidden en zuchten en een ernstigwillend zoeker toont te zijn, zal in de ogen der mensen steeds vromer gaan schijnen en tenslotte zelfs om zijn heiligheid worden benijd. Maakt zo'n vooruitzicht de strijd

tegen de zonden niet aantrekkelijk ? Maar, voor wáar te houden wat God voor wáar houdt, betekent: de bron afsluiten; het wil niet zeggen: de vruchten afsnijden; maar: de boom omkappen; het wil niet zeggen: zich met een traan in het oog bezig houden met zijn lievelingszonden (die, al doet men ze niet, toch op deze wijze de gedachten bevredigen), maar betekent: **het eigen oude ik als nietbestaand beschouwen!** Dat is niet gemakkelijk, maar het is in zijn gevolgen zô heerlijk, dat de smart van het terzijde zetten van datgene, wat God terzijde gezet heeft, ver in de schaduw gesteld wordt door het geestelijk genot, dat in de gevolgen ons ten deel valt. Het metterdaad in het geloof erkennen en beamen, dat wij nu **levend zijn voor God in Christus Jezus'** maakt die **nieuwe**, goddelijke levenskracht in ons actief. Wij leggen de oude — ondeugdelijk gebleken — menselijke wapens neer (wij deden daarmee dezelfde ervaringen op als de apostel Paulus beschrijft in Rom. 7 : 1923) en wij kunnen met hem God danken voor het inzicht, dat wij '**door Jezus Christus, onze Here**' niet alleen '*verlost zijn uit het lichaam des doods*', maar ons ook als verlost kunnen gedragen. Wij belijden Hem **onze** onbekwaamheid daartoe en vragen Hem: '*Here, leeft Gij nu verder mijn leven*'. Wij **weten** nu, dat God zich niet meer bezig houdt met onze zonden en niet van ons verlangt, dat wij dit niet meer zullen doen en dét moeten laten, nl.: '*raak niet, smaak niet, roer niet aan; dat alles zijn dingen, die door het gebruik te loor gaan, zoals het gaat met voorschriften en leringen van mensen*'. Want, zo vervolgt Paulus, '*dit toch is, al staat het in een roep van wijsheid met zijn eigendunkelijke godsdienst, zijn nederigheid en zijn kastijding van het lichaam, zonder enige waarde* (en dient slechts) *tot bevrediging van het vlees*' —de oude natuur (Col. 2 : 2123). Hoe 'vroom' het ook vaak schijnt! God heeft in Zijn genade iets anders en beters voor ons: een nieuw gelukkig en blij bestaan; niet omdat wij niet meer zondigen, maar omdat wij godzalig léven! Wie het niet verder brengt dan tot een zondeloos leven, lijkt een wilde appelboom, die wel leeft en groeit, maar geen vruchten voortbrengt. Gesteld, dat iemand werkelijk niet meer zou zondigen, dan was hij in Gods oog toch nietswaardig. Het zondvraagstuk **heeft** God immers reeds geheel tot Zijn eigen bevrediging — en volledig — opgelost aan het kruis. **Elke verdere menselijke bemoeienis daarmee betekent verkwisting van energie en staat gelijk met een terzijdestelling van het werk van Christus en van alles wat het Woord hieromtrent leert.** God houdt zich bezig met het nieuwe leven in ons, geopenbaard door Zijn Zoon en dat bestaat niet in een streven naar 'zondeloosheid', maar in het doen van '*goede werken*', die God te voren bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen (Ef. 2 : 10). Het is de duivel gelukt de mensen te doen geloven, dat 'goede werken' bestaan in het volbrengen van de wet der tien geboden. Van die wet, die zegt: gij zult dit niet doen en dat niet doen .... Doch, wie **niet** steelt, **niet** doodslaat en **niet** echtbreekt, doet daarmee nog niets positiefs. Hij openbaart slechts een **negatief** leven, terwijl de christen toch bestemd is tot een nieuw **positief** leven, d.w.z. tot verrichting '*der goede werken, die God te voren bereid heeft*'. God legt in

de gelovige naast de oude natuur (de Adam), een nieuwe natuur: de Christus. Doch het is satan gelukt de kinderen Gods wijs te maken, dat zij gedurig bezig moeten zijn om die oude Adam het zondigen te beletten. Toch kunnen zij weten, dat God hem voor gestorven en begraven heeft verklaard en ook van ons verlangt, dat wij daar rekening mee houden. Ziedaar de oorzaak, waarom zo weinig god'vruchtig' leven gezien wordt! Want dat bestaat nu eenmaal niet in het bestrijden van de oude Adam, maar in het openbaar worden van de nieuwe natuur, die Christus is. Naarmate een christen zich ernstiger bezig gaat houden met dat leven, naar die mate zondigt hij minder en zal hij van de oude natuur steeds minder last gaan krijgen. Zijn leven wordt een werk van God, **verricht door Zijn Geest**. Wie in de Schrift nagaat, wat God onder een god'vruchtig' leven verstaat, zal onmiddellijk overtuigd worden, dat een mens **zelf** dat levenspeil nooit zal kunnen bereiken. Men zie b.v. Efeze 5 : 12, *'Weest dan navolgers Gods, als geliefde kinderen en wandelt in de liefde, zoals ook Christus u heeft liefgehad'*. Was **de aard** van deze liefde nu maar niet door God bepaald, dan zouden wij het wel aandurven. Doch nu die liefde nader aangeduid wordt als de liefde, waarmee *'Christus u heeft liefgehad'*, beseffen wij ogenblikkelijk, dat hier iets bovenmenselijks van ons verlangd wordt. Want **hoe** lief had Hij ons? Paulus zegt het in Gal. 2 : 20: *'Die mij heeft liefgehad en Zich voor mij heeft overgegeven'*. Dus zo'n liefde vraagt God van ons en men zal moeten toegeven, dat niemand in zo'n liefde voortdurend zal kunnen wandelen! Maar Gode zij dank, wordt niet verlangd, dat **wij** dat in eigen kracht zullen volbrengen. God vraagt slechts, of **Hij** het dōôr ons mag doen. Als **Hij** ons doet vrucht dragen zal volgens Zijn Woord de eerste vrucht van de Geest zijn: liefde (Gal. 5 : 22-23).

Een tweede kenmerk van zo'n godvruchtig leven vinden wij in 2 Cor. 10 : 5: *'Alle gedachte (elk 'bedenksel') als krijgsgevangene brengen onder de gehoorzaamheid aan Christus'*. Dat wil dus zeggen: in absolute gehoorzaamheid héél ons gedachtenleven instellen op Hem. Jegens Hem zijn als een slaaf, die niets anders begeert te doen, dan wat zijn meester welgevallig is. Ook van Christus zegt het Woord, dat Hij *'de gestalte van een slaaf¹⁾ heeft aangenomen'* en tenslotte is Hij de slavendood gestorven.

---

1) Ons arrogante zelfbewustzijn wil het woord 'slaaf' ongaarne horen en toch is dit de letterlijke vertaling van het hier (en elders) gebniikte woord. In Col. 3 : 11 heeft men trouwens hetzelfde woord wèl met 'slaaf' vertaald, omdat men — gezien de tegenstelling met 'vrije' — het moeilijk kon vermijden. De gelovige is door God in de volle vrijheid gezet (wij hebben dat reeds uitvoerig behandeld), maar toch is zijn hoogste ideaal 'slaaf' te zijn! Zonder bepaald een vergelijking te willen maken, denken wij hierbij onwillekeurig aan de verhalen over slaven, die na de Amerikaanse bevrijdingsoorlog in volledige vrijheid gesteld, met dezelfde 'gezindheid' als vroeger hun meester bleven dienen.

Nu, die zelfde ('slaafse') 'gezindheid, welke in Christus Jezus was' worde ook bij ons gevonden (Fil. 2 : 58), de gezindheid van Hem, die 'is gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de dood des kruises'! Zo zouden wij nog verschillende teksten kunnen aanwijzen, die Goddelijke eisen bevatten, waarvan de verwerkelijking voor mensen absoluut onbereikbaar is. De levensopenbaring, die God eenmaal heeft aanschouwd in de mens Jezus Christus, wenst Hij thans in elke christen te aanschouwen. Hij wenst te zien, wat Galaten 2 : 20 zegt: '*Met Christus ben ik gekruisigd en toch leef ik (dat is), niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij*'. Zodra het de christen duidelijk wordt, dat zô zijn levensregel behoort te zijn, is hij geneigd te zeggen: 'Ja, zó kan ik niet leven, maar ik zal zoveel mogelijk mijn best doen'. Waarde lezer, laat u niet misleiden. God meent, wat Hij zegt en met 'zoveel mogelijk' is Hij niet tevreden. Met uw 'best' laat Hij zich niet afschepen. Hij heeft u **Zijn** eigen 'Best', Zijn Zoon, gegeven, opdat u **door Hem** zult leven! Dôôr Hem te leven, is alléén mogelijk, wanneer u werkelijk gelôôft, dat u vereenzelvigd bent met Hem; dat u met Hem opgewekt bent; dat u met Hem verzezen bent; dat u nu in Hem gezegend bent met alle geestelijke zegening; dat u met Hem geplaatst bent in de hemel. Zodra u gelooft, dat Hij uw leven is, dat Hij in u is, zult u met Hem een plaats innemen, die de wereld niet kent, omdat ze Hem niet kent.

Onze verantwoordelijkheid

Alle kinderen Gods, die het tot dusver uitééngesette in het Woord hebben nagegaan, zullen het als 'waar' erkennen. Maar **weten** dat iets Goddelijke waarheid is, betekent voor velen nog niet: die waarheid **geloven**.

'Weten' is geen kracht, die het leven hervormt en verandert.

'Geloven' is wèl zo'n kracht. Door het geloof wordt een christen veranderd en wordt zijn wezen hervormd. Daarom is dét de grote verantwoordelijkheid, die God op ons gelegd heeft. Natuurlijk houdt **'geloven'** tevens in: **een 'gehoorzamen'** (zoals wij hierboven reeds opmerkten) naar het voorbeeld van onze Here. Wie zijn verantwoordelijkheid in dit opzicht beseft, zal zich ook ernstig willen bezinnen op hetgeen Paulus zegt in Romeinen 12 : 12: '*Ik vermaan u dan1), broeders, met beroep op de barmhartigheden Gods, dat gij uw lichaam stelt tot een levend, heilig en Gode welgevallig offer: dit is uw redelijke eredienst. En wordt niet gelijkvormig aan deze wereld, maar wordt hervormd door de vernieuwing van uw denken, opdat gij moogt onderkennen wat de wil van God is, het goede, welgevallige en volkomene*'. In de vorige hoofdstukken van de brief aan de Romeinen heeft Paulus ons een volledig overzicht gegeven van deze 'barmhartigheden Gods', waarop hij zich thans tegenover ons beroept: de toerekening van de goddelijke gerechtigheid aan allen, die geloven (3 : 22); de uitstorting van de liefde Gods in onze harten (5 : 5); het bewijs van Zijn liefde jegens de zondaar (5 : 8); de vrijheid waarin wij gezet zijn (6 : 22); onze verkregen positie als kinderen (zonen) en erfgenamen van

God (8 : 14-17); onze onaantastbaarheid (8 : 33-39) en — wat wel het allergrootste is — onze bestemming *'tot gelijkvormigheid aan het beeld Zijns Zoons' met onze 'verheerlijking'*²⁾ (8 : 29-30).

---

1) Het woordje 'dan' (of: 'daarom') sluit aan op Rom. 8 : 39 over de innigheid van de liefde Gods; de hfdst. 911, die in het bijzonder Israël betreffen, vormen een 'tussenzin'.

2) Men lette eens op de tweede lettergreep van het woord 'verhéérlijking'! Het woord blijkt te betekenen: 'gaan gelijken op de Heer', evenals verdierlijking en verstening betekenen: 'gaan gelijken op een dier, resp. steen'.

Met aarzelende schroom schrijft men deze dingen neer. Ongelooflijk klinken ze ons in de oren; ongelooflijk zullen ze ook voor de apostel geklonken hebben toen hij ze van God vernam. Hij schrijft ze neer in nuchtere preciese bewoordingen. Goedkope jubelliederen zijn hem vreemd. Na de gelovigen bepaald te hebben bij de meer dan overvloedige *'barmhartigheden'*, richt hij tot hen als verlost en de dringende vraag, die God hem op het hart gebonden heeft, of zij — als het ware daartegenover — **hun lichamen** (waarover ze de beschikking hebben) **willen 'stellen'** (beter vertaald: 'overgeven') **tot een offer**. Het is eigenlijk iets, dat vanzelf spreekt; want rechtens behoort de door Christus' offerdood geredde zondaar zichzelf niet meer toe, maar hij is het eigendom van God geworden (vgl. Rom. 14 : 78, 1 Cor. 6 : 19-20 en Openb. 5 : 9). Daarom spreekt Paulus hier van onze **'redelijke** (logische) **eredienst** (godsdiens)'. Toch laat God ook in deze de gelovige vrij. Heel onze verhouding tot Hem is immers voortgevloeid uit Zijn liefde. (Hij **is** de 'Liefde') en liefde zoekt wel wederkerigheid, maar slechts op basis van **'vrij-willigheid'**. Wanneer wij evenwel de konsekventies van deze *'redelijke, logische godsdiens'* (letterlijk: 'goddelijke diens') onder het oog zien, zullen wij moeten erkennen, dat de 'genade' lang niet zo goedkoop verkregen wordt als velen zich voorstellen.¹⁾ Het *'rechtvaardigen'*, enz. *'om niet'* heeft voor de individuele gelovige zéér verstrekkende gevolgen. Wij zagen reeds in hoofdstuk 6 : 1619, dat de genade behalve 'schenken' ook heersen kan en dat zij van ons verlangt, dat wij worden tot *'slaven' ter gehoorzaamheid aan de gerechtigheid* (vs. 16) en wel: vrijwillig, *'van harte'* (vs. 17), d.w.z. met inzet van geheel ons 'hart', van geheel onze persoonlijkheid.

---

1) Als de apostel hier zo nadrukkelijk spreekt over 'redelijke, logische godsdiens', weet hij blijkbaar, dat er gelovigen zijn, die een onredelijke, onlogische 'godsdiens' beoefenen. Daartoe rekent hij blijkbaar degenen, die een 'eigendunkelijke godsdiens' beoefenen, uitgaande van de gedachte, dat de genade, omdat ze 'om niet' wordt verleend, generlei verplichting meebrengt. Onder de bedwelming van de hallelujahprediking

bestaat hUn goddelijke 'dienst' slechts uit een egoïstisch zich vermeien in het zo gemakkelijk verkregene. Op de duur werkt een dergelijke prediking, waaraan elke gedachte aan een persoonlijke verplichting onzerzijds volkomen vreemd is, echter even demoraliserend als alles wat gratis — voor niemendal — wordt ontvangen. Het oude gezegde: 'noblesse oblige' (adeldom verplicht) heeft helaas voor al te velen afgedaan; zowel op maatschappelijk als op religieus gebied!

Hier in hoofdstuk 12 doet de apostel nog een stap verder. Het gaat nu niet meer over het wel of niet '**stellen**' van onze 'leden', maar God maakt **volledig** aanspraak op onze 'lichamen' en terecht. Want **Hij** heeft ze '*levend*' gemaakt (Ef. 2 : 17) en zelfs heeft Hij de kiem van de onsterfelijkheid gelegd in onze sterfelijke lichamen (Rom. 8 : 11). Nu wenst Hij ze te plengen als een offer²) Hem ter ere en.... ons ten bate.

---

2) 'Het 'offer' waarop Paulus hiervergelijkenderwijzezinspeelt, is het oudtestamentische brandoffer (Lev. 1), waarbij het gehele dier geofferd werd. Het verbeeldde de algehele overgave van de Here Jezus Christus, die Zichzelf wijdde aan de volledige volbrenging van Gods wil. Vrijwillig, want: 'Ik heb lust om Uw wil te doen, mijn God' (Ps. 40 : 9). Dit was naar Gods 'welbehagen'. Tussen Hem en de Vader was de volmaakte liefdeband. 'Zijn gehele leven' — zegt C.H. Mackintosh — 'verspreidde een welriekende reuk', die voortdurend opsteeg tot de troon des Vaders.... Doch het brandoffer schaduwde Hem niet af in Zijn leven; het stelt Hem integendeel voor in Zijn dood en dat niet als Degene, die tot een vloek voor ons gemaakt is, maar als Degene, die voor het hart des Vaders een onvergelijkbaar welriekende reuk verspreidde! Desgelijks de gelovige, die zich gewillig overgeeft tot een welgevallig offer, dat een welriekende geur (van Christus) verspreidt (vgl. 2 Cor. 2 : 15).

Hij heeft ze daartoe 'geheiligd' en toebereid; evenals Hij Christus het lichaam toebereidde ten offer (Hebr. 10 : 5). Wanneer wij ze gewillig aan Hem overgeven, dan zal ons een eeuwig loon ten deel vallen (wij komen hierop nader terug). Men hoede zich evenwel voor de fatale vergissing te menen dat God u hier zou vragen, dat men zichzelf zou offeren! Daarmee zou men een nog 'onredelijker' godsdienst bedrijven. God vraagt ons niet onze zonden en slechte gewoonten op het altaar te leggen. Hij vraagt ons onze lichamen **beschikbaar te stellen** ('over te geven'), opdat Hij ze offere en opdat door de Geest van God ons leven worde '*een welriekende reuk den Here*'. Ons leven zal dan als vrucht van die Geest, openbaren: '*Liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing*' (Gal. 5 : 22).

Onze heiliging

Wie eenmaal gelooft 'deel te hebben aan de Goddelijke natuur' behoeft, om te komen tot een wandel '**in nieuwheid des levens**', slechts te zeggen: 'Here, hier is mijn lichaam, gebruik Gij het waartoe Gij wilt, wáar Gij wilt en wannéér Gij wilt .... en, weet u wat van zo'n bede het gevolg is? God legt u op het altaar; **Hij** offert u en in u wordt het leven van Christus openbaar. U wordt niet '*gelijkvormig aan de wereld*'¹⁾, maar u wordt 'hervormde'²⁾ door de vernieuwing van uw denken'. Zodoende zult u geleid worden in het werk, dat God voor u te doen heeft en zult u volbrengen waartoe u geschapen bent in Christus Jezus, namelijk 'om goede werken te doen, die God te voren bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen' (Ef. 2 : 10).

---

1) D.w.z.: u past niet meer in deze wereld (die volgens de letterlijke vertaling van 1 Joh. 5 : 19, 'gewillig uitgestrekt ligt in den boze'). Denk niet, dat God u haar kleine vreugden wil onthouden. Maar u zult er u niet meer thuis voelen, sinds u elders uw domicilie hebt gekozen. U kunt er van tijd tot tijd gaan 'logeren' en van haar schoonheid genieten, maar op uw paspoort staat '**hemelburger**' (Fil. 3 : 20). De gedaante (de structuur) van deze wereld (aioon) gaat voorbij: 'haar uiterlijk is bezig te verdwijnen' zegt 1 Cor. 7 : 31. Haar systeem wortelt in het tijdelijke en ons heeft God de eeuwigheid in het hart gelegd. Daarom voelen wij er ons vreemd. Bovendien staat zij onder controle van satan, 'de vorst dezer eeuw' (aioon), wiens onderdanen 'de duisternis liever hebben dan het licht', terwijl wij 'kinderen des lichts zijn' (1 Thess. 5 : 5), 'verlost uit de macht der duisternis' (Col. 1 : 13). Het huidige wereldbestel staat uitgesproken vijandig tegenover God. Jacobus 4 : 4 zegt kort en krachtig: 'vriendschap met de wereld (is) vijandschap met God'. Daarom zal iedere bemoeienis met haar storend werken op ons gemeenschapsleven met God en op de vreugde die wij daaruit putten. Toch ligt in deze wereld nog een taak voor ons en daarmee houdt de vermaning tot 'hervorming' ten nauwste verband (zie volgende noot).

2) Dit woord 'hervormd' (oude vertaling 'veranderd') is de vertaling van hetzelfde Griekse woord, waarvan ons woord 'gedaanteverwisseling' (metamorfose) afkomstig is. Het wordt eveneens gebruikt in 2 Cor. 3 : 18 en Matth. 17 : 2, waar een duidelijk zichtbare 'verandering' van 'gedaante' wordt beschreven. Paulus wil dus zeggen, dat wij een waarneembare verandering ondergaan; een 'hervorming', die ons van de wereld onderscheidt en die ook zij zal constateren in ons doen en laten. De verandering wordt veroorzaakt 'door de vernieuwing van ons denken', van ons gedachtenleven, dat wij — zoals wij te voren reeds aantoonen — moeten beheersen, (zodat ook hier weer een zekere verantwoordelijkheid blijkt). Daaruit vloeit onmiddellijk voort: het 'onderkennen wat de wil van God is' en het — eenswillend met Hem — betrachten van 'het goede, welgevallige en volkomene'. M.a.w. weer hetzelfde van Gal. 5 : 22: openbaarmaking van 'de vrucht van de Geest'!

U zult de inhoud verstaan van het gebed van de apostel in Ef. 1 : 17-19: *'Opdat de God van onze Here Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid, u geve de Geest van wijsheid en van openbaring om Hem recht te kennen: verlichte ogen (uws) harten, zodat u weet, welke hoop Zijn roeping wekt, hoe rijk de heerlijkheid is Zijner erfenis bij de heiligen en hoe overweldigend groot Zijn kracht is aan ons, die geloven, naar de werking van de sterkte Zijner macht'*. Dan zult u zeggen: als **die** kracht ook tot mijn beschikking staat, die kracht die Christus uit de doden heeft opgewekt en Hem gezet heeft aan Gods rechterhand in de hemelse gewesten (Ef. 1 : 20), ja, dan besef ik de draagwijdte en de bedoeling van **'Mijn genade is u genoeg, want de kracht openbaart zich eerst ten volle in zwakheid'** (2 Cor. 12 : 9). **Wenst u voor God iets te zijn, wilt u werkelijk God behagen, wilt u u voegen in het plan, dat God voor u heeft, zodat 'de goede werken, die God voor u te voren bereid heeft', ook door u kunnen worden gedaan, zie dan af van alle eigen bemoeienis er mee.** Het werk van de heiliging is een Goddelijke onderneming, die alle menselijke kracht te boven gaat. Wie meent te moeten najagen door zich met allerlei christelijke bezigheden te overladen — vaak ten koste van eigen gezin — maakt van God een Egyptische slavendrijver, die met de zweep klaar staat, wanneer het getal tichelstenen niet gereed is! **Zegt de Heiland niet, dat Zijn juk zacht is en dat levendoorHem rust, vrede en blijdschap meebrengt?** Hij bedoelt, ons de arbeid die Hij op onze weg plaatste, te doen verrichten met blijdschap! Te levendoorHem wil zeggen: Christus te openbaren in elk onderdeel van ons maatschappelijk, huishoudelijk en persoonlijk leven: **eerst** 'vruchtdragend voor God' te leven, **dan** voor ons gezin en **tenslotte** voor allen, waarmee wij onder Zijn leiding in aanraking komen. Te levendoorHem is: zich bewust plaatsen in Zijn gemeenschap door te wandelen in het licht *'gelijk Hij in het licht is'* en de schuilhoeken van onze ziel en de raadslagen van ons hart voor Hem open te stellen. Dus een volkomen overgave en beschikbaar stellen van ons lichaam tot Zijn dienst onder leiding van de Geest van God. God zelf wil ons leven leven! En Hem ons leven te laten leven is **'heiliging'**. 'Heilig' betekent 'afgescheiden van het profane en behorende tot de sfeer van de Godheid'¹). Daarom kan 'heiliging' op geen enkele wijze verband houden met de zonde, noch iets te maken hebben met 'zondeloosheid'. Bij de joodse tempeldienst werden verschillende 'vaten' gebruikt, die 'den Here heilig' genoemd worden. Niet, omdat ze 'zondeloos' waren, maar omdat ze aan God gewijd waren: uitsluitend bestemd voor Zijn dienst! Evenzo heeft God in elk kind van God een nieuw leven gelegd; een leven, dat niet zondigen kan (1 Joh. 3 : 9); een leven, dat God toegewijd is en bestemd is voor Zijn dienst! Daarom zegt Petrus: *'Maar gelijk Hij, die u geroepen heeft, heilig is, wordt (zo) ook gijzelt heilig in al uw wandel'* (1 Petr. 1 : 15). Natuurlijk is een Godgewijde wandel een heilige zondeloze wandel; maar deze zal — ook op zijn best — altijd gebrekkig zijn en blijven. Niet, omdat God niet in staat is ons leven te leven, of omdat Zijn kracht niet toereikend daartoe is, maar omdat wij leven in een wereld, die Hem niet kent, ons vijandig is en voor wie satan de god is. Daar bovendien onze

oude natuur, die wij 'door het geloof' moeten houden voor gestorven, met elke zenuw en elke spier getuigen wil van het tegendeel, wordt ons aanpassen aan het Goddelijk leven sterk belemmerd. Naarmate wij echter dit leven en de kracht die in ons is, ervaren en waarderen, naar die mate zullen wij toenemen in genade en kennis van onze Heer en zal ons leven 'hervormd' worden door de Geest van God. **Naarmate dit leven, Christus-in-ons, openbaar wordt, naar die mate ontvangen wij het heil met lof, met heerlijkheid....** Wanneer? In de eerste plaats reeds in het heden! Want voor hen bij wie '*de gezindheid van Christus is*' (Fil. 2 : 5, te voren uitvoerig besproken) is de Here nabij. Hetgeen betekent, dat blijdschap, onbezorgdheid en innerlijke vrede (Fil. 4 : 49) hun ten deel vallen. Vervolgens zal het niet lang meer duren of '*de zaligheid, welke gereed ligt om geopenbaard te worden*' (1 Petr. 1 : 5), zal gezien worden, waarmee voor ons allen het 'heden' afgesloten zal zijn en '*tot vergelding de erfenis ontvangen zal worden*' (Col. 3 : 24). Dan zullen alle **gelovigen 'voor de rechterstoel²) van Christus openbaar worden, opdat een ieder wegdrage, wat hij in zijn lichaam verricht heeft naardat hij gedaan heeft, hetzij goed, hetzij kwaad'** (2 Cor. 5 : 10).

1) Bijbelskerkelijk woordenboek.

2) Paulus denkt hier aan de zetel van de prijsrechter bij de Olympische Spelen, die beloningen uitreikte naar gelang de prestaties geweest waren.

Bij oppervlakkige lezing schijnt deze tekst in strijd te zijn met Joh. 5 : 24 (Wie mijn woord hoort en Hem gelooft, die Mij gezonden heeft, heeft eeuwig leven en komt niet in het oordeel), maar dat is inderdaad slechts schijn! Want hij, die in Christus gelooft **kan niet in het oordeel komen**, omdat hij, in Christus, door God reeds aan het kruis geoordeeld is! Dat is voor geen andere uitleg vatbaar. Niettemin is het een feit, dat ook gelovigen nog telkens zondigen. Het Woord leert daaromtrent, dat de gelovige in de eerste plaats zichzelf moet beoordelen¹), opdat hij niet onder het oordeel des Heren komt (1 Cor. 11 : 31-32)²). Blijft hij, wat dat betreft, in gebreke, dan gaat toch de liefde van God zô ver, dat Hij — niettegenstaande onze onwilligheid en niettegenstaande ons wangedrag — maatregelen neemt, opdat wij niet 'met de wereld veroordeeld' (gevonnist) worden. Wij worden '**getuchtigd**' (de letterlijke vertaling van het hier in vs. 29 gebruikte Griekse woord is 'opgevoed'; in Hand. 7 : 22 en 2 Tim. 3 : 16 is het trouwens ook vertaald met 'onderwijzen'), d.w.z. wij worden onder '**tucht**' (d.i. '**discipline**') **geplaatst. Dit betekent dus geen 'straf', evenmin als voor een soldaat het feit, dat hij onder de krijgstucht staat, iets anders betekent, dan dat hij onder 'straffe leiding' zijn plicht moet vervullen. Hij wordt 'getraind'. In Hebr. 12 :5-12 wordt nader over deze 'training'** van de gelovigen gesproken, onder aanhaling van de oud testamentische vermaning, vervat in Spreuken 3 : 11-12. '*Acht de tuchtiging des Heren niet gering.... want wie*

Hij liefheeft, tuchtigt de Here en Hij kastijdt iedere zoon, die Hij aanneemt.'

1) Hetzelfde Griekse werkwoord werd in vs. 29 vertaald met 'onderscheiden'

2)

Eenzelfde vermaning vinden wij in 2 Cor. 13 : 5: 'Stelt uzelf op de proef, of gij wel in het geloof zijt, onderzoekt uzelf' (want wie het geloof niet vasthoudt, vervalt in zonde). De bedoeling is, dat wij door zelfonderzoek en zelfbeoordeling inzien, waarin wij gefaald hebben, onszelf 'veroordelen' en de zonden 'belijden' aan God (1 Joh. 1 : 9). Belijden is het enige middel, waardoor het 'verontrust geweten' (dat de Heilige Geest gebruikt heeft, om ons te waarschuwen, dat iets misgegaan is), 'ontlast' kan worden. Een en ander mag er nooit toe leiden, dat wij ons daarna nog met deze zonden gaan bezighouden.

Ook hier zijn 'tuchtigen' en 'kastijden' weer de vertaling van 'opvoeden' of 'trainen' en de apostel voegt er onmiddellijk bij: *'Hij doet het tot ons nut, opdat wij deel krijgen aan Zijn heiligheid'* (vs. 10). Van 'vergeldings-straf' kan dus geen sprake zijn; integendeel, volgens vs. 11: *'Brengt zij hun, die er door **geoeffend** (getraind) zijn, een vreedzame (vredige) vrucht, die bestaat in gerechtigheid'* Te weten: een wandel in het 'rechte' spoor — eenswillend met God —, die ons gemoed bevredigt).1) **Wij herhalen nog eens, dat deze 'tuchttoefening' niets te maken heeft met onze behoudenis.** Zij vindt trouwens plaats in het **heden**, terwijl onze schuld in het **verleden** reeds door Christus werd gekweten. God kan toch achteraf geen tweede betaling eisen van een schuld, die reeds vereffend werd? Als Christus aan het kruis het Goddelijk oordeel over onze zonden gedragen heeft en alle ongerechtigheden op Hem zijn neergekomen, zal God ons daarvoor niet wéér in het oordeel brengen. De 'tuchtiging' is alleen voor ons bestwil en **nooit tot straf**, want de straf was 'op Hem'. God wil er mee voorkômen, dat wij voor de rechterstoel van Christus ons 'loon' geheel of gedeeltelijk zouden derven. Dat was het, wat Paulus zijn gehele leven zorg baarde en wat hij steeds getracht heeft de gelovigen in te prenten. Hij wil zelf *'alles verdragen, om de uitverkorenen, opdat ook zij het heil... verkrijgen met eeuwige heerlijkheid'* (2 Tim. 2 : 10). Dat is: **mèt het volle 'loon'**. 'Want', zegt hij, *'zoals wij, die mèt Hem gestorven zijn, ook mèt Hem zullen leven, zó zullen wij óók, indien wij — in gemeenschap met Hem — volharden in trouwe dienst (de 'redelijke' godsdienst van Rom. 12 : 12), mèt Hem 'als koningen heersen' (een verantwoordelijke positie innemen in het koninkrijk van God). Zijn wij evenwel ontrouw in het dienen (d.i. 'verloochenen' wij Hem), dan zal Hij ons — wat de beloning betreft — óók moeten 'verloochenen'.* (Vgl. de vs. 11-13.)

1) Ook in het geval van Job paste God geen vergeldingsstraf toe, hoezeer de 'vrienden' hem dat ook trachtten te suggereren (waarin zij zelfs nog

slaagden!). Job oogstte de 'vreedzame vrucht'. 'Let op zijn einde', zouden wij kunnen zeggen.

Nog zij er op gewezen, dat het in Hebr. 12 : 5 gebruikte woord 'bestraft' evenmin aan 'verging' mag doen denken; hetzelfde Griekse woord is in Ef. 5 : 11 vertaald door 'ontmaskerd' (in de zin van 'aan het licht gebracht' of 'aan de kaak gesteld').

Wij mogen dus zeggen, dat er een direct verband ligt tussen ons geloven met Christus gestorven te zijn en ons 'met Hem leven'. Hoe inniger wij het eerste geloven, des te inniger zullen wij ook het tweede beleven. Zo'n 'gestorven'leven brengt in vele gevallen moeite en leed met zich mee, omdat een dergelijk leven in voortdurende tegenstelling staat tot dat van de wereldse mens in het algemeen en tot het zogenaamd godsdienstig leven in het bijzonder. Het Christusleven wordt heden ten dage nog evenzeer als voor 19 eeuwen veroordeeld, zowel door het wereldlijke, als door het 'godsdienstige' gerecht. Pilatus en Kajafas spreken daarover beiden het oordeel uit. Zo kregen b.v. (blijkens Fil. 1 : 30) de christenen te Filippi — evenals die van Thessalonica — het voorrecht om ter zake van hun geloof in lijden beproefd te worden (vgl. 1 Petr. 4 : 12-14) — evenals Paulus zelf (vgl. 2 Cor. 7 : 5). Nôch onwilligheid in deze, noch zelfs ontrouw of verloochening kunnen iets veranderen aan het feit, dat God de gelovigen eens en voor altijd '**in Christus heilig en onberispelijk**' voor Zijn aangezicht '**heeft gesteld**' (Ef. 1 : 34). Alle gelovigen zijn in dit opzicht volkomen gelijk; zij kunnen in die sfeer verkeren, omdat de morele verhouding tegenover God zuiver geworden is: '*het bloed van Jezus Christus heeft hen immers gereinigd van allé zonde*' (1 Joh. 1 : 7).

Maar wat onze levenswandel betreft en onze 'goede werken', waartoe wij 'geschapen zijn in Christus Jezus', worden wij niet door God de Vader beoordeeld, maar door Jezus Christus de Zoon. Die beoordeling vindt plaats voor Zijn rechterstoel en daar zal ons 'wegdragen' afhankelijk zijn van hetgeen wij 'verricht' hebben in het lichaam (2 Cor. 5 : 10). Wij zullen er '**loon naar werken**' ontvangen. Ook Jezus Christus heeft van God de Vader 'loon' voor Zichzelf verworven; God heeft Hem '**de gemeente**', die Zijn lichaam is, geschonken als erfenis (Ef. 1 : 18)¹ en het is Zijn vreugde ons te bezitten, ons dôôr Zichzelf te zien leven en ons straks mede-met-Zichzelf de zaligheid te doen smaken **met eeuwige heerlijkheid**.

1) Daarmee zijn dus de gelovigen medeerfgenamen van Christus geworden. Hieromtrent zegt Rom. 8 : 17: 'Zijn wij (door onze geestelijke wedergeboorte) kinderen (Gods) dan zijn wij (rechtens) ook erfgenamen en (derhalve) medeerfgenamen van Christus; en wel in die zin, dat wij, 'indien wij delen in Zijn lijden, ook (zullen) delen in Zijn verheerlijking' (vgl. Joh. 17 : 24). Dit 'delen' in Zijn lijden heeft geen betrekking op onze aardse moeilijkheden, maar op het in het geloof 'medemetHem' sterven enz., dat Paulus beschrijft in Rom. 6 : 3, 4, 6, 8 en 11; het zijn de

moeilijkheden teweeggebracht door weerstanden in ons gedachtenleven tegen het vasthouden in het geloof, dat wij (d.w.z. onze oude natuur) met Christus gekruisigd zijn, enz. Wij behandelden dit reeds op blz. 19 e.v.

Zijn verlangen is, dat wij bij Zijn toekomstige verschijning '**met Hem verschijnen in heerlijkheid**' (Col. 3 : 4). God de Vader heeft alles geschonken, wat hiertoe nodig was (Rom. 8 : 32). Hij gaf ons deel aan de Goddelijke natuur; Hij gaf ons het leven van Christus en schonk ons Zijn Geest. Wij zijn een '**nieuwe schepping**' en wij kunnen 'met blijdschap de Vader danken, die ons toebereid heeft voor het erfdeel der heiligen in het licht en ons verlost heeft uit de macht der duisternis en overgebracht in het Koninkrijk van de Zoon Zijner liefde' (Col. 1 : 12-13).

Ons erfdeel in het Koninkrijk

Maar wat zal ons deel zijn in dat Koninkrijk? Hoe zullen wij daar staan tegenover de Heiland 'die ons leven heeft willen zijn' (Col. 3 : 4) en met wie wij zullen '**erven**'? In het vaderhuis zijn alle kinderen van God gelijk en hebben zij gelijke mogelijkheden: Paulus is daar niet meerder dan enig ander. Doch in het Koninkrijk van de Zoon, waar 'heerlijkheid' en 'heersen' is, waar verschillen zijn van rang en bevoegdheid, hoe zullen wij daar geplaatst worden? In welke verhouding zullen wij als leden van Zijn lichaam daar staan jegens ons heerlijk Hoofd? Zeker, ook Hij wenst ons '*heilig en onbesmet en onberispelijk vóór Zich te stellen*'.... maar.... **Hij** stelt wal een voorwaarde. Hij kan het slechts doen: '**Indien** *gij welgegrond en standvastig blijft in het geloof en u niet laat afbrengen van de hoop van het evangelie, dat gij gehoord hebt en dat verkondigd is in de ganse schepping onder de hemel*' (Col. 1 : 21-23). Hoe ernstig klinkt hier dit '**indien**'. Ons oog mag daarbij wel alleen gericht zijn op '*Jezus, de Leidsman en Voleinder van het geloof, die, om de vreugde, welke vóór Hem lag, het kruis op Zich genomen heeft, de schande niet achtende en gezeten is ter rechterzijde van de troon Gods*' (Hebr. 12 : 2). Hij wordt

ons hier ten voorbeeld gesteld ('Leidsman'), omdat Hij gedurende zijn aardse leven steeds 'in het geloof' en in de gemeenschap met God is gebleven. Hij heeft het geloof in zijn meest-volmaakte vorm laten zien (daarom wordt Hij hier genoemd de 'Voleinder' van het geloof). Wij kunnen slechts vaag vermoeden, wat het voor Hem heeft betekend, in het geloof ononderbroken er aan vast te houden, dat Hij tijdelijk afstand gedaan had van het gebruik van Zijn Goddelijke kracht en macht. Zoals wij de oude mens en zijn krachten, in het geloof, niet meer als levend in ons moeten erkennen en ons menselijk gedachtenleven moeten beheersen, zô moest Hij Zijn Godheid negéren, Zijn vrijmachtig denken ter zijde stellen en slechts handelen in absolute afhankelijkheid van de Vader. Het was door dit 'geloof van Christus', dat de 'heilbrengende genade Gods kon verschijnen voor alle mensen'. Dit 'volmaakt geloof van

Christus' werd het fundament van onze 'redding' en van onze eeuwige 'gelukzaligheid'.1)

---

1) De statenvertaling van Gal. 2 : 16 is hierin volkomen duidelijk: 'de mens kan worden gerechtvaardigd door het geloof van Christus; en hij komt tot (krijgt deel aan) die rechtvaardigheid door het (zijn) geloof in Christus Jezus'. Zodat hij dus uit het geloof van Christus gerechtvaardigd wordt. In Rom. 1 : 17 zegt Paulus met andere woorden hetzelfde, nl. dat in het evangelie 'gerechtigheid Gods wordt geopenbaard uit geloof tot geloof'. Zij is voortgekomen uit (gebaseerd op) het geloof van Christus, dat 'volmaakt' en onwankelbaar was, hoewel Zijn menselijk lichaam onderworpen was aan alle belemmeringen en zwakheden, die aan het 'vlees' inhaerent zijn. En dit Zijn geloof is 'tot' (d.w.z. leidt tot) het geloof (van de mens) in Christus; hij plukt er — om zo te zeggen — de vruchten van. Ook in Fil. 3 : 9 herhaalt Paulus nog eens, dat hij 'gerechtigheid' bezit 'door (dank zij) het geloof van Christus' (letterlijke vertaling: Christus' geloof, 2e naamval).

Men ziet hoe jammer het is, dat de overigens in het algemeen zo voortreffelijke nieuwe vertaling van het Ned. Bijbelgenootschap in deze (en enkele andere) teksten het 'geloof van Christus' vervangen heeft door 'het geloof in Christus'. Zoals uit het bovenstaande blijkt, kan deze wijziging geen verbetering genoemd worden, want een belangrijk stuk van de geopenbaarde waarheid van God gaat daarmee verloren en de rechtsgronden van Golgotha worden er door ondermijnd.

Zouden wij — ziende op Hem — niet van ganser harte, in het geloof, willen delen in Zijn lijden en sterven? Zullen wij deze '*goede strijd des geloofs*' niet blijmoedig aanvaarden (hoe zwaar die ook soms mag zijn)? Opdat wij tenslotte met Paulus mogen uitroepen: '*Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb mijn loop ten einde gebracht, ik heb het geloof behouden*' (2 Tim. 4 : 7). Dan zal ook voor ons weggelegd zijn een gelukzaligheid **met** eeuwige heerlijkheid: '*de krans* (statenvertaling 'kroon') *der rechtvaardigheid*' (vs. 8). Indien wij in het geloof blijven en door Hem leven, zullen wij in de toekomst met Hem verheerlijkt worden. In Openb. 22 : 12 lezen wij: '*Zie, Ik kom spoedig en Mijn loon is bij Mij, om een ieder te vergelden, naardat **zijn werk is***'. Let wel, geen vergelding van de zonden, want daarin heeft Hij ons heilig en onberispelijk gesteld voor God de Vader, maar: '**naardat zijn werk is**'; want wij zijn '*in Christus Jezus geschapen om goede werken te doen*' (Ef. 2 : 10). En '*de dag zal het doen blijken, omdat Hij met vuur verschijnt en hoedanig iemands werk is, dat zal het vuur uitmaken. Indien het werk, dat hij er op gebouwd heeft, stand houdt, zal hij loon ontvangen, maar indien iemands werk verbrandt, zal hij schade lijden, doch hij zelf zal gered worden, maar als door vuur heen*' (1 Cor. 3 : 13-15). **Uw behoudenis loopt nooit meer gevaar, wèl uw loon.**

Geachte lezer, moge dit u de ernst van de dingen toch doen beseffen!
Vraag u zelf af, hoe tot dusver uw levensopenbaring is geweest. Was die levensopenbaring een werk van God voor u, of bent u op eigen gezag bezig geweest met werken voor Hem? Leeft u onder de genade van God, laat u dan door die genade onderwijzen en leiden, zodat u alles van God ontvangt. Hebt u de verhouding omgekeerd, bent u Gever (met een grote G) geworden en God ontvanger (met een kleine o), verander dan deze houding en stel u onder de genade!

En 'de God van alle genade, die u in Christus geroepen heeft tot Zijn eeuwige heerlijkheid, Hij zal u, na een korte tijd van lijden, volmaken, bevestigen, sterken en grondvesten. Hem zij de kracht in alle eeuwigheid! Amen' (1 Petr. 5 : 10-11).